

F. t. l. vedr. lov om retsafgifter og konkursloven m.v.

Denne del af lovforslaget bygger på anbefalingerne i rapporten »Ulovlig mobiltelefoni mv. i retssalek«, som er afgivet af en arbejdsgruppe nedsat af Domstolsstyrelsen.

Med lovforslaget foreslås det samtidig at ophæve de tilbageværende regler i retsplejeloven om rettergangs bøder, dvs. retsplejelovens § 151, stk. 2, og § 1015 om rettergangsbøder for henholdsvis fornærmelser mod retten mv. og skødesløs eller forsømmelig adfærd hos forsvarere mv.

2. Ændring af regler om forenklet inkassoproses

2.1. Krav mod flere skyldnere

Retsplejelovens regler om betalingspåkrav indeholder i dag ikke nogen nærmere regulering af, om der i samme betalingspåkrav kan anføres flere skyldnere, eller af sagens behandling i denne situation. Det er antaget i retspraksis, at der kan anføres flere skyldnere i samme betalingspåkrav, hvis den fogedret, som betalingspåkravet indleveres til, er stedligt kompetent i forhold til alle skyldnerne.

Domstolsstyrelsen har anført, at den manglende lovregulering har medført tvivl om retsstillingen, navnlig i tilfælde, hvor skyldnernes forhold er forskellige, eksempelvis fordi de har forskelligt værneting, fordi det kun har været muligt at forkynde for den ene skyldner, eller fordi det kun er den ene skyldner, som er kommet med indsigelser mod kravet eller har anmodet om genoptagelse af sagen.

Justitsministeriet er på denne baggrund enig i, at det vil være hensigtsmæssigt med en udtrykkelig lovregulering af håndteringen af krav mod flere skyldnere i den forenkledede inkassoproses.

Justitsministeriet finder, at der i et betalingspåkrav – ligesom i en stævning – bør kunne anføres flere skyldnere, hvilket som nævnt svarer til, hvad der er antaget i retspraksis i dag.

For at sikre, at der fortsat er tale om en forenklet procesform, bør det være en forudsætning, at betalingspåkravet i sin helhed – dvs. i forhold til alle skyldnerne – opfylder betingelserne med hensyn til beløbsgrænse, værneting mv. i retsplejelovens §§ 477 a og 477 b. Hvis dette ikke er tilfældet, bør betalingspåkravet i sin helhed afvises efter retsplejelovens § 477 c, uanset om manglerne kun vedrører én af skyldnerne. Det bemærkes, at fogedretten efter § 477 c, stk. 2, vil kunne give fordringshaveren en frist til at afhjælpe manglerne, og at en afhjælpning i givet fald også vil kunne bestå i, at den pågældende skyldner udgår af betalingspåkravet.

Efter den indledende kontrol af betalingspåkravet, som fogedretten foretager efter retsplejelovens § 477

c, bør et betalingspåkrav med flere skyldnere behandles særskilt for hver skyldner, i det omfang skyldnernes forhold er forskellige. Det vil ikke være hensigtsmæssigt, at betalingspåkravets behandling og retsvirkninger i forhold til én skyldner skulle være afhængig eksempelvis af, om eller hvornår der sker forkyndelse over for en medskyldner, eller af, om en medskyldner gør indsigelse mod kravet eller anmoder om genoptagelse af sagen.

På denne baggrund foreslås det at indsætte en regel i retsplejeloven om, at hvis der er angivet flere skyldnere i samme betalingspåkrav, skal reglerne i retsplejelovens §§ 477 d-477 f om forkyndelse af betalingspåkravet, indsigelser og genoptagelse mv. anvendes for hver skyldner for sig.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 og 8 (forslag til retsplejelovens § 477 a, stk. 2, og § 477 b, stk. 1, pkt.), og bemærkningerne hertil.

2.2. Indlevering af betalingspåkrav til en fogedret, der ikke er stedligt kompetent

Efter gældende ret skal et betalingspåkrav, der indleveres til en fogedret, der ikke er stedligt kompetent, afvises. Der er ikke hjemmel til, at fogedretten i stedet henviser sagen til den stedligt kompetente fogedret. Fordringshaveren må således i givet fald indlevere betalingspåkravet på ny til den rigtige fogedret. Endvidere skal den fogedret, der afviser et betalingspåkrav på grund af manglende stedlig kompetence, i nogle tilfælde tilbagebetale en del af den retsafgift, fordringshaveren har betalt, og fordringshaveren må i givet fald betale igen til den rigtige fogedret.

Domstolsstyrelsen har anført, at denne fremgangsmåde kan forekomme ufleksibel og uhensigtsmæssig for både fogedretterne og brugerne og desuden er ressourcekrævende. Domstolsstyrelsen finder, at der bør indføres hjemmel til, at fogedretten kan henvise et betalingspåkrav til rette værneting.

Justitsministeriet kan tilslutte sig, at der indføres hjemmel til, at fogedretten kan henvise sagen til den stedligt kompetente fogedret.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13 (forslag til retsplejelovens § 477 c, stk. 3), og bemærkningerne hertil.

2.3. Udformningen af betalingspåkravet

Efter gældende ret skal et betalingspåkrav bl.a. indeholde en vejledning til skyldneren om retsvirkningerne af betalingspåkravet og om, hvad skyldneren bør foretage sig til varetagelse af sine interesser, jf. retsplejelovens § 477 b, stk. 3, nr. 5. Denne vejledning indgår derfor i den betalingspåkravsblanket, som Domstolsstyrelsen har udarbejdet, og som fordrings-